

Esters Bok.

I Kapitlet.

Ahasveros förskjutet drottning Vasti.

I Ahasveros' tid — denne Ahasveros var rådande, allt ifrån Indien och ända till Kus, öfver ett hundra tjugusju landskap —

2. i de dagar, då konung Ahasveros satt på sitt rikets tron i hufvudstaden Susan,

3. i sin regerings tredje år, gjorde han ett gästabad åt alla sina höfdingar och tjänare. De mäktigaste och förnämste män i Persien och Medien och landskapens höfdingar voro samlade inför honom,

4. och han visade dem sitt rikets härliga rikedom och sin storhets kostliga prakt, i många dagar, i ett hundra åttio dagar.

5. Och då de dagarne voro ute, gjorde konungen ett gästabad åt allt folket, som var i hufvudstaden Susan, ifrån den störste till den minste, i sju dagar, på förgården till parken vid konungens palats.

6. Tapeter af linne, bomull och mörkblått tyg voro med hvita och mörkröda snören uppsatta på ringar af silfver och på pelare af lvit marmor. Soffor af guld och silfver stodo på ett golf af grön, lvit, gul och svart marmor.

7. Och dryckesvarorna bjödos i kärll af guld af allehanda slag, och konungsligt vin var i mängd, såsom det anstod en konung.

8. Och om drickandet var sagdt, att ingen skulle tvingas; ty konungen hade befallt alla föreståndarne i sitt hus, att hvar och en skulle få göra som han ville.

9. Vasti, drottningen, gjorde ock ett gästabad för kvinnorna i konung Ahasveros' kungliga palats.

10. På sjunde dagen, då konungens hjärta vardt gladt af vinet, sade han

till Mehuman, Bista, Harbona, Bigta, Abagta, Setar och Karkas, de sju hofmännen, som betjänade konung Ahasveros,

11. att de skulle föra drottning Vasti inför konungen med konungslig krona för att visa folket och höfdingarne hennes skönhet; ty hon var däjlig till utseende.

12. Men drottning Vasti ville icke komma efter konungens ord genom hofmännen. Och konungen vardt ganska förtörnad, och hans vrede upptändes uti honom.

13. Och konungen sade till de vise, som voro kunnige i tiderna: — ty konungens ärenden plägade så föredragas för alla som i lag och rätt voro kunnige,

14. och de som voro honom närmast voro Karsena, Setar, Admata, Tarsis, Meres, Marsena och Memukan, sju höfdingar i Persien och Medien, som sågo konungens ansikte och sutto främst i riket —

15. Hvad är, efter lag, att göra med drottning Vasti därföre att hon icke har gjort efter konungens ord genom hofmännen?

16. Och Memukan svarade inför konungen och höfdingarne: Drottning Vasti har illa gjort icke allenast emot konungen, utan ock emot alla höfdingar och emot allt folk, som är uti konung Ahasveros' alla landskap,

17. ty drottningens beteende skall komma ut till alla kvinnor och komma dem att förakta sina män för sina ögon, under det de skola säga: Konung Ahasveros befallde, att man skulle föra drottning Vasti fram för honom, men hon kom icke,

18. och då skola fruarna i Medien och Persien, som fått höra drottningens beteende, berätta detta för alla konungens höfdingar, så att det skall blifva godt om förakt och förbittring.

19. Om det så tackes konungen, så låte han ett konungsligt påbud utgå ifrån sig att inskrivas i Persiens och Mediens lagar för att det icke måtte falla i glömska, att Vasti icke får komma inför konung Ahasveros' ansikte, och konungen gifve hennes konungliga värdighet åt en annan, som bättre är än hon!

Dan. 6: 8.

20. Och när så konungens förordning, hvilken han skall utfärda, blifver hörd i hela hans rike, så stort det är, så skola alla kvinnor visa aktning för sina män, ifrån den störste till den minste.

21. Och detta talet var godt i konungens och höfdingarnes ögon, och konungen gjorde efter Memukans ord.

22. Och han sände bref till alla konungens landskap, till hvarje landskap efter dess skrift och till hvarje folk efter dess tungomål, att hvar man skulle vara herre i sitt hus och tala sitt folks tungomål.

2 Kapitlet.

Ester blifver drottning. Mordekai upptäcker en sammansvärjning.

Sedan detta hade skett, när konung Ahasveros' vrede hade lagt sig, kom han ihåg Vasti och hvad hon hade gjort och hvad om henne var beslutadt.

2. Och konungens tjänare, som betjänade honom, sade: Man må åt konungen uppsöka unga jungfrur, dajliga till utseende,

3. och konungen uppdrage åt några vissa män i alla sitt rikes landskap, att de hopsamla alla unga jungfrur af dajligt utseende till borgen i Susan i fruhuset, under tillsyn af Hegai, konungens hofman, som har vaken öfver kvinnorna, och anskaffe han hvad som behöfves till deras tvagning!

4. Och den mö, som vinner behag i konungens ögon, hon blifve drottning i Vastis ställe! Och detta tal var behagligt i konungens ögon, och han gjorde så.

5. En Judisk man var i hufvudstaden Susan, som hette Mordekai, son till Jair, son till Simei, son till Kis, en Benjaminitisk man, Neh. 7: 7.

6. som hade blifvit bortförd ifrån Jerusalem med de fångar, som bortfördes med Jekonja, konungen i Juda, hvilken Nebukadnezar, konungen i Babel, bortförde.

^a Kon. 24: 4.

7. Och han var fosterfader åt Hadassa, det är Ester, hans farbroders dotter; ty hon hade hvarken fader eller moder. Och hon var en jungfru, skön till skapnad och dajlig till utseende; och då hennes fader och moder blifvit döde, hade Mordekai upp-tagit henne såsom sin dotter.

8. Och då nu konungens ord och hans påbud vardt kunnigt och många jungfrur samlades till hufvudstaden Susan, under Hegais tillsyn, vardt ock Ester hämtad till konungens hus, under Hegais, kvinnovaktarens tillsyn.

9. Och jungfrun vann behag i hans ögon, och hon fann nåd för hans ansikte, och han skyndade att gifva henne hvad till hennes tvagning och hennes utstyrsel behöfdes och att gifva henne sju utvalda tärnor ifrån konungens hus, och han lät henne och hennes tärnor flytta in i det bästa rummet i fruhuset.

10. Om sitt folk och sin härkomst yppade Ester intet, ty Mordekai hade förbudit henne att yppa något därom.

11. Och hvarje dag spatserade Mordekai framför gården till fruhuset för att erfara huru det stod till med Ester och hvad som gjordes med henne.

12. Och när ordningen kom till den eller den jungfrun att gå in till konung Ahasveros, sedan med henne hade förfarits, såsom om kvinnor stadgått var, i tolf månader, — ty så lång tid åtgick till deras tvagning: sex månader med myrrhaolja och sex månader med vällyktande kryddor och andra tvagningsmedel för kvinnor —

13. och när jungfrun gick in till konungen, då skulle allt hvad hon begärde gifvas åt henne för att följa med henne ifrån fruhuset till konungens palats.

14. Och sedan hon om aftonen hade gått dit in, skulle hon följande morgonen gå tillbaka till det andra fruhuset, som stod under Saasgas', konungens hofmans, frillovaktarens, till-

syn. Till konungen fick hon icke mera ingå, såvida icke konungen hade behag till henne och hon blef kallad vid namn.

15. Och då nu ordningen att ingå till konungen kom till Ester, dotter till Abihail, farbroder till Mordekai, som hade upptagit henne till sin dotter, begärde hon intet annat än det Hegai, konungens hofman, kvinnovaktaren, föresade henne. Och Ester fann nåd för allas ögon som sågo henne.

16. Och Ester blef hämtad till konung Ahasveros uti hans kungliga palats i tioude månaden, det är i månaden Tebet, i hans sjunde regeringsår.

17. Och konungen älskade Ester framför alla de andra kvinnorna, och hon fann ynnest och nåd för hans ansikte framför alla jungfrurna, och han satte en kunglig krona på hennes hufvud och gjorde henne till drottning i Vastis ställe.

18. Och konungen gjorde ett stort gästabud åt alla sina höfdingar och sina tjänare, ett gästabud för Ester; och han gaf en skattelindring åt landskapen och gaf skänker, såsom det anstod en konung.

19. Och då jungfrur för andra gången skulle hopsamlas, satt Mordekai i konungens port.

20. Och Ester hade icke yppat sin härkomst och sitt folk, eftersom Mordekai hade befallt henne, ty Ester gjorde efter Mordekais ord, likasom då hon var under hans vård. Est. 8: 7.

21. Vid den tiden, under det Mordekai satt i konungens port, blefvo Bigtan och Teres, två konungens hofmän af dem som höllo vakt vid dörrtröskeln, uppretade och traktade efter att bära hand på konung Ahasveros.

22. Och detta blef bekant för Mordekai, och han berättade det för drottning Ester, och Ester omtalade det för konungen i Mordekais namn.

23. Och saken vardt undersökt och så befunnen. Och de blefvo båda hängde på trä; och det vardt upptecknad i krönikeboken i konungens åsyn.

3 Kapitlet.

Hammans anslag emot Judarne.

Sedan detta hade skett, gjorde konung Ahasveros Haman, Hammendatas son, Agagiten, stor och upphöjde honom och satte hans stol ofvanför alla de höfdingar, som hos honom voro.

2. Och alla konungens tjänare, som voro i konungens port, böjde knä och bugade sig för Haman, ty så hade konungen befallt om honom. Men Mordekai böjde icke knä och bugade sig icke för honom.

3. Och konungens tjänare, som voro i konungens port, sade till Mordekai: Hvi öfverträder du konungens bud?

4. Och då de hvar dag sade honom sådant, utan att han hörde på dem, berättade de det för Haman för att se, om Mordekai skulle stå vid sina ord; ty han hade berättat för dem, att han var en Jude.

5. Och då Haman såg, att Mordekai icke böjde knä och icke bugade sig för honom, vardt Haman full af vrede.

6. Och då det syntes honom för ringa att bära hand på Mordekai allena, ty man hade för honom angifvit Mordekais folk, traktade Haman efter att förgöra Mordekais folk, alla de Judar, som funnos i Ahasveros' hela rike.

7. I första månaden, det är i månaden Nisan, i Ahasveros' tolfte regeringsår, kastade man Pur, det är lott, inför Haman om hvarje dag och månad, till och med den tolfte månaden, det är månaden Adar. Est. 9: 24.

8. Och Haman sade till konung Ahasveros: Här är ett folk kring-spridt och förstördt ibland alla folk i alla ditt rikes landskap, och deras lagar äro olika alla andra folks, och efter konungens lagar göra de icke; och det är icke konungen värdigt att låta dem så vara.

9. Om det så täckes konungen, så må det skrivas, att man förgör dem; och tio tusen centner silfver vill jag uppväga åt tjänstemännen att inlägga i konungens skattkammare.

10. Och konungen tog sin ring af sin hand och gaf den åt Haman,

Hammedatas son, Agagiten, Judarnes fiende.

Est. 8: 2.

11. Och konungen sade till Haman: Silfret vare dig skänkt och folket äfven, till att därmed göra såsom dig godt synes!

12. Och konungens skrivvare kallades på den trettonde dagen i den första månaden, och det vardt skrivet, alldeles såsom Haman befällde, till konungens ståthållare och till befallningsmännen öfver hvarje landskap och till höfdingarne öfver hvarje folk, till hvarje landskap efter dess skrift och till hvarje folk efter dess tungomål. I konung Ahasveros' namn vardt det skrivet och besegladt med konungens ring.

13. Och bref kringsändes med löpare till alla konungens landskap, att man skulle utrota, dräpa och förgöra alla Judar, både unga och gamla, barn och kvinnor, alla på en och samma dag eller på den trettonde dagen i den tolfte månaden, det är månaden Adar, och deras gods vardt gifvet till plundring.

14. En afskrift af skrivelsen blef, för att påbudet skulle meddelas åt hvarje särskildt landskap, kungjord för alla folken, att de skulle vara redo till den dagen.

15. Löparne drogo i väg med hast efter konungens ord, och påbudet vardt kungjordt i hufvudstaden Susan. Och konungen och Haman satte sig ned till att dricka, och staden Susan vardt bestört.

Est. 4: 8.

4 Kapitlet.

Mordekais och Judarnes bedröfvelse. Ester besluter att gå till konungen.

Då Mordekai förnam allt som hade skett, ref han sina kläder och klädde sig i säck och aska och gick ut midt i staden och uppgaf ett högt och bittert klagorop.

Jon. 3: 6.

2. Och han kom och gick framför konungens port, ty ingen som var klädd i säck fick gå in i konungens port.

3. Och i hvarje landskap, dit konungens ord och påbud kom, vardt en stor jämmer ibland Judarne och fasta och gråt och klagan, och många lågo i säck och aska.

4. Och då Esters tjänarinnor och hennes hofmän kommo och berättade henne det, vardt drottningen högeligen förfärad, och hon skickade ut kläder till Mordekai, att han skulle kläda sig i dem och lägga säcken af sig, men han emottog dem icke.

5. Och Ester kallade Hatak, en af konungens hofmän, hvilken han hade anställt i hennes tjänst, och hon gaf honom bud till Mordekai, att hon skulle få veta hvad det vore och hvi han så gjorde.

6. Och Hatak gick ut till Mordekai på en öppen plats i staden, som låg framför konungens port.

7. Och Mordekai omtalade för honom allt som hade händt honom och beloppet af det silfver, som Haman hade lofvat att väga in uti konungens skattkammare för det att man måtte förgöra Judarne.

8. Och han gaf honom äfven en afskrift af det påbud, som hade blifvit kungjordt i Susan om deras utrotande, att han skulle visa den för Ester och berätta henne allt och åläggga henne att ingå till konungen och bönfalla hos honom och af honom bedja om nåd för sitt folk.

Est. 3: 15.

9. Och Hatak gick och berättade för Ester Mordekais ord.

10. Och Ester sade till Hatak under det hon befällde honom att gå till Mordekai:

11. Alla konungens tjänare och folket i konungens landskap veta, att om någon, man eller kvinna, ingår till konungen i den inre gården utan att vara kallad, så är därför blott en lag, den att man skall döda honom, såvida icke konungen räcker ut emot honom den gyllene spiran, att han må få behålla lifvet. Och jag har icke varit kallad att ingå till konungen på trettio dagar.

12. Och sedan man hade berättat för Mordekai dessa Esters ord,

13. sade Mordekai, att de skulle gifva Ester till svar: Icke må du inbilla dig, att du skall ensam af alla Judar slippa undan i konungens hus;

14. ty om du tiger stilla i denna tid, så skall hjälp och räddning framstå för Judarne ifrån ett annat håll;

men du och din faders hus, I skolen förgöras. Och hvem vet om du icke för en tid sådan som denna har kommit till konungslig värdighet?

15. Och Ester sade, att man skulle gifva Mordekai till svar:

16. Gå och församla alla Judar, som finnas i Susan, och fasten för mig, så att I icke äten eller dricken i tre dygn, hvarken dag eller natt! Också jag och mina tjänarinnor vilja så fasta, och därefter vill jag gå in till konungen, fastän emot lagen. Och om jag går förlorad, så går jag förlorad.

17. Och Mordekai gick bort och gjorde allt såsom Ester hade budit honom.

5 Kapitlet.

Ester inbjuder konungen till ett gästabud.

Och på tredje dagen klädde Ester sig i konungslig skrud och ställde sig på den inre gården till konungens hus, och konungen satt på sin konungatron i palatset, midt emot dörren till palatset.

2. Och då konungen såg drottning Ester stå på gården, faun hon nåd för hans ögon, och konungen räckte ut den gyllene spiran i sin hand emot Ester, och Ester gick fram och rörde vid ändan af spiran.

3. Och konungen sade till henne: Hvad vill du, drottning Ester, och hvad begär du? Vore det ock hälften af riket, så skall det gifvas dig.

4. Och Ester sade: Om det så täckes konungen, så komme konungen och Haman i dag till ett gästabud, som jag har tillredt för honom! Est. 7: 1.

5. Och konungen svarade: Skaffen Haman hit i hast, att det kan ske såsom Ester har sagt! Och konungen och Haman kommo till det gästabud, som Ester hade tillredt.

6. Och konungen sade till Ester då vinet dracks: Hvad hafver du att bedja om? Och det skall gifvas dig. Och hvad begär du? Vore det än hälften af riket, så skall det ske.

7. Och Ester svarade och sade: Min bön och min begäran är:

8. om jag har funnit nåd för konungens ögon och det täckes ko-

nungen att gifva mig min bön och att uppfylla min begäran, så komme konungen och Haman till det gästabud, som jag vill tillreda för dem! och i morgon vill jag göra efter konungens ord.

9. Och Haman gick ut samma dag, glad och vid godt mod; och då han fick se Mordekai i konungens port och denne hvarken stod upp eller rörde sig för honom, så vardt Haman full af vrede emot Mordekai.

10. Men Haman höll sig stilla; och då han kom till sitt hus, sände han bud och lät hämta sina vänner och Seres, sin hustru.

11. Och för dem beskref Haman sin rikedomshärlighet och sina barns myckenhet och huruledes konungen hade gjort honom stor och upphöjt honom öfver höfdingarne och konungens tjänare.

12. Och Haman sade: Också har drottning Ester icke låtit någon annan än mig komma med konungen till det gästabud, som hon hade tillredt, och äfven till i morgon är jag bjuden till henne med konungen.

13. Men med allt detta kan jag icke vara till freds, så länge jag ser Juden Mordekai sitta i konungens port.

14. Och då sade till honom Seres, hans hustru, och alla hans vänner: Må man skaffa en galge, femtio alnar hög, och säg i morgon till konungen, att man låter hänga Mordekai däri! så kan du komma glad med konungen till gästabudet. Och det ordet syntes Haman godt, och han anskaffade galgen.

6 Kapitlet.

Mordekais upphöjelse.

På den natten kunde konungen icke sofva, och han lät hämta anteckningsboken för dagens händelser, och den blef uppläst för konungen. Est. 2: 23.

2. Och däruti fanns uppskrifvet, att Mordekai hade anmält om Bigtana och Teres, två konungens hofmän af dem som höllo vakt vid dörrröskeln, att de hade traktat efter att bära hand på konung Ahasveros. Est. 2: 21 f.

3. Och konungen sade: Hvilken ära och upphöjelse har vederfarits Mordekai för detta? Och konungens tjänare, som betjänade honom, svadade: Intet har vederfarits honom.

4. Och konungen sade: Är någon tillstådes i förgården? Och Haman hade kommit till den yttre förgården till konungens hus för att säga till konungen, att man borde hänga Mordekai i den galge, som han hade tillredt för honom.

5. Och konungens tjänare sade till honom: Si, Haman står i förgården. Och konungen sade: Låt honom komma in!

6. Och då Haman kom in, sade konungen till honom: Hvad skall man göra åt den man, som konungen vill ära? Och Haman tänkte i sitt hjärta: Hvem skulle konungen vilja ära utom mig?

7. Och Haman sade till konungen: Är det en man, som konungen vill ära,

8. så hämte man en konungens klädning, den konungen har burit, och en häst, på hvilken konungen har ridit, och på hvilkens hufvud en kunglig krona är anbragt,

9. och klädningen och hästen må öfverlämnas åt en af konungens förnämste höfdingar, och sätte man den klädningen på den mannen, som konungen vill ära, och låte honom rida på den hästen på stadens öppna platser och ropa framför honom: så göres med den man, som konungen vill ära!

10. Och konungen sade till Haman: Skynda dig, tag klädningen och hästen, eftersom du har sagt, och gör så med Juden Mordekai, som sitter i konungens port! Urakflåt intet af allt hvad du har sagt!

11. Och Haman tog klädningen och hästen och klädde på Mordekai och lät honom rida på stadens öppna platser och ropade framför honom: Så göres med den man, som konungen vill ära.

12. Och Mordekai kom tillbaka till konungens port; och Haman skyndade sig till sitt hus, bedröfvad och med öfvertäckt hufvud.

13. Och Haman berättade för sin hustru Seres och alla sina vänner allt

som hade händt honom; och hans vise och hans hustru Seres sade till honom: Om Mordekai, för hvilken du har begynt att falla, är af Judarnes såd, så förmår du intet emot honom, utan du måste falla föt honom.

14. Medan de ännu talade med honom, kommo konungens hofmän och förde Haman med hast till det gästabud, som Ester hade tillredt.

7 Kapitlet.

Hamans fall och död.

Och då konungen och Haman hade kommit till gästabudet hos drottning Ester,

Est. 5: 4, 5.

2. sade konungen till Ester äfven på den andra dagen, då vinet dracks: Hvad hafver du att bedja om, drottning Ester? Och det skall gifvas dig. Och hvad begär du? Vore det än hälften af riket, så skall det ske.

3. Och drottning Ester svarade och sade: Om jag har funnit nåd för dina ögon, o konung, och det så tackes konungen, så varde mig gifvet mitt lif på min bönen, och mitt folk på min begäran!

4. ty vi äro sålda, jag och mitt folk, till att utrotas, dräpas och förgöras. Och om vi hade blifvit sålda till trälar och slafvinnor, skulle jag hafva tegat; ty vår motståndare är icke värd så mycket som det omak, som nu göres konungen.

5. Och konung Ahasveros svarade och sade till drottning Ester: Ho är den och hvar är den, som fördristat sig att så göra?

6. Och Ester sade: Den motståndaren och fienden är denne onde Haman. Och Haman vardt förskräckt för konungens och drottningens uppsyn.

7. Och konungen stod upp i sin vrede ifrån gästabudet och gick ut i slottsträdgården; och Haman stannade kvar för att bedja drottning Ester om sitt lif; ty han såg, att ondt var beslutadt emot honom af konungen.

8. Och då konungen kom tillbaka ifrån slottsträdgården till gästabudsalen och såg Haman ligga vid den soffan, där Ester satt, sade konungen:

Vill han ock öfva våld emot drottningen här i mitt hus? Och när detta ord var utgånet af konungens mun, öfvertäckte man Hamans ansikte.

9. Och Harbona, en af hofmännen inför konungen, sade: Si, där står just i Hamans hus en galge, femtio alnar hög, som Haman har låtit anskaffa för Mordekai, som talade till konungens bästa. Och konungen sade: Hängen honom däruti!

10. Och de hängde Haman i den galge, som han hade låtit bereda för Mordekai. Och konungens vrede lade sig.

8 Kapitlet.

Judarne få tillåtelse att försvara sig och hämnas på sina fiender.

På samma dag gaf konung Ahasveros åt drottning Ester Hamans, Judarnes förföljares, hus, och Mordekai kom inför konungen, ty Ester hade yppat hvad han för henne var. Est. 2: 20.

2. Och konungen drog af sin ring, som han hade tagit ifrån Haman, och gaf den åt Mordekai. Och Ester satte Mordekai öfver Hamans hus. Est. 3: 10.

3. Och Ester talade vidare inför konungen och föll ned för hans fötter och grät och bad honom, att han ville göra om intet Hamans, Agagitens, ondska och hans anslag, som han hade anstiftat emot Judarne.

4. Och konungen uträckte den gylene spiran emot Ester; och Ester stod upp och trädde fram för konungen

5. och sade: Om det så täckes konungen och jag har funnit nåd inför hans ansikte och saken synes konungen vara riktig och jag är behaglig i hans ögon, så må en skrifvelse utgå för att återkalla de bref om detta Hamans, Hammedatas sons, Agagitens, anslag, hvilka han skref för att förgöra Judarne i alla konungens landskap;

6. ty huru skulle jag uthärda att se den olycka, som skulle träffa mitt folk? Och huru skulle jag uthärda att se mina landsmäns undergång?

7. Och konung Ahasveros sade till drottning Ester och till Juden Mordekai: Si, Hamans hus har jag gifvit åt Ester, och honom själf har man

hängt i en galge därför att han hade utsträckt sin hand emot Judarne.

8. Och skrifven nu I om Judarne såsom eder godt synes, i konungens namn, och beseglen det med konungens ring! ty en skrifvelse, som är skrifven i konungens namn och beseglad med konungens ring, står icke att återkalla.

9. Och konungens skrifvare blefvo kallade på densamma tiden, i tredje månaden, det är månaden Sivan, på den tjugutredje dagen i densamma; och det vardt skrifvet, såsom Mordekai befallde, till Judarne och till ståthållarne, befallningsmännen och höfdingarne i landskapen, ifrån Indien ända till Kus, ett hundra tjugusju landskap, till hvarje landskap efter dess skrift och till hvarje folk efter dess tungomål och till Judarne efter deras skrift och deras tungomål.

10. Och man skref i konung Ahasveros' namn och beseglade det med konungens ring, och man sände bref med löpare till häst, som redo på posthästar, fallne efter afvelsdjur,

11. att konungen ville tillåta Judarne i hvarje särskild stad att träda tillsammans och försvara sina lif, att utrota, dräpa och förgöra hvarje folks och landskaps hela härstyrka, som angrepe dem, jämte deras barn och kvinnor och att plundra deras gods,

12. på samma dag i alla konung Ahasveros' landskap, på den trettonde dagen i den tolfte månaden, det är månaden Adar.

13. En afskrift af skrifvelsen, för att påbudet skulle meddelas åt hvarje särskildt landskap, vardt kungjord för alla folken, och för att Judarne skulle vara redo till den dagen att hämnas på sina fiender. Est. 3: 14. 9: 1.

14. Löparne, som redo på posthästar, drogo åstad med skyndsamhet och hast, efter konungens ord; och påbudet vardt kungjordt i hufvudstaden Susan. Est. 3: 15.

15. Och Mordekai gick ut ifrån konungen i konungslig skrud af mörkblått och hvitt tyg och med en stor krona af guld och en mantel af hvitt och mörkrödt tyg. Och staden Susau fröjdade sig och var glad

16. För Judarne vardt nu ljus och fröjd och glädje och ära.

17. Och i hvarje landskap och i hvarje stad, dit konungens ord och påbud kom, vardt ibland Judarne glädje och fröjd, gästabud och goda dagar. Och många af de främmande folken blefvo Judar; ty fruktan för Judarne hade kommit öfver dem.

9 Kapitlet.

Judarnes hämnad. Purimsfesten.

Och i den tolfte månaden, det är i månaden Adar, på den trettonde dagen i densamma, på den dagen då konungens ord och hans påbud skulle verkställas, på den dagen, då Judarnes fiender hade hoppats att få makt öfver dem, ehuru det så vände sig, att Judarne fingo makt öfver sina hatare,

2. samlade sig Judarne i sina städer, i alla konung Ahasveros' landskap, att de skulle bära hand på dem som sökte deras olycka; och ingen kunde hålla stånd emot dem, ty fruktan för dem hade fallit öfver alla folk.

3. Och alla landskapens höfdingar och ståthållarne och befallningsmännen och konungens ämbetsmän understödde Judarne, ty fruktan för Mordekai hade fallit öfver dem,

4. emedan Mordekai var stor i konungens hus, och hans rykte gick igenom alla landskapen, ty mannen Mordekai vardt allt större och större.

5. Och Judarne slogo alla sina fiender med svärd och dråpo och förgjorde dem och förforo med sina hatare efter välbehag.

6. Och i hufvudstaden Susan dråpo och förgjorde Judarne fem hundra män.

7. Och Parsandata, Dalfon, Aspata,

8. Porata, Adalja, Aridata,

9. Parmasta, Arisai, Aridai och Bajesata,

10. de tio sönerna till Haman, Hammedatas son, Judarnes fiende, dråpo de; men på bytet lade de icke sin hand.

11. Samma dag kom antalet af dem som hade blifvit dräpte i hufvudstaden Susan för konungen.

12. Och konungen sade till drott-

ning Ester: Då Judarne i hufvudstaden Susan hafva dräpt och förgjort fem hundra män och Hamans tio söner, hvad skola de icke hafva gjort i konungens öfriga landskap? Och hvad hafver du att bedja om? Det skall gifvas dig. Och hvad begär du mer? Det skall ske.

13. Och Ester sade: Om det så tackes konungen, så må det också i morgon tillåtas de Judar, som äro i Susan, att göra efter påbudet för i dag; och Hamans tio söner må de hänga i galgen.

14. Och konungen befallde, att så skulle ske; och påbudet blef kunggjordt i Susan, och man upphängde Hamans tio söner.

15. Och de Judar som voro i Susan samlade sig också på den fjortonde dagen i månaden Adar och dråpo i Susan tre hundra män; men på bytet lade de icke sin hand.

16. Och de öfrige Judar, som voro i konungens landskap, trädde tillsammans och försvarade sina lif och fingo ro för sina fiender och dråpo af sina hatare sjuttiofem tusen; men på bytet lade de icke sin hand.

17. Detta skedde på den trettonde dagen i månaden Adar; och på den fjortonde dagen i samma månad hvilade de och firade den såsom en gästabuds- och glädjedag.

18. Men de Judar, som voro i Susan, hade trädt tillsammans både på den trettonde och den fjortonde dagen i samma månad och hvilade på den femtonde dagen och firade den såsom en gästabuds- och glädjedag.

19. Därföre fira Judarne i landsorterna och i småstäderna den fjortonde dagen i månaden Adar såsom en glädje- och gästabudshögtidsdag, på hvilken man skickar anrättningar till hvarandra.

20. Och Mordekai uppskref dessa händelser och sände skrivvelsen till alla Judar i alla konung Ahasveros' landskap, både nära och fjärran,

21. för att ålägga dem att fira den fjortonde och den femtonde dagen i månaden Adar, år efter år,

22. såsom de dagar, på hvilka Judarne hade fått ro för sina fiender,

och såsom den månad, i hvilken deras bedröfvelse hade blifvit förvandlad i glädje och deras sorg till högtid, så att de skulle fira dem såsom gästbuds- och glädjedagar, på hvilken de skulle skicka anrättningar till hvarandra och skänker till de fattiga.

23. Och Judarne antogo såsom sed hvad de nu hade gjort för första gången och det, hvarom Mordekai hade skrivit till dem,

24. emedan Haman, Hammedatas son, Agagiten, alla Judars fiende, hade gjort ett anslag emot Judarne till att förgöra dem och hade kastat Pur, det är lott, till att fördärfva och förgöra dem,

Est. 3: 7.

25. men konungen, då det hade kommit inför hans ansikte, hade med en skrivelse befallt, att dennes onda anslag, som han hade austiftat emot Judarne, skulle vändas tillbaka på hans eget hufvud, och han och hans söner hade blifvit hängde i galge.

26. Därföre kallade de dessa dagar för Purim efter ordet Pur. Därföre, efter alla ord i denna skrivelse och efter hvad de själve hade sett och hvad som hade vederfarits dem,

27. fastställde och åtogo sig Judarne, för sig och sina efterkommande och för alla som slöto sig till dem, såsom något som skulle blifva beständande, att fira dessa båda dagar, eftersom skrivet var om dem, på den därför bestämde tiden, år efter år,

28. och att dessa dagar skulle ihågkommas och firas i alla tider, i hvarje släkt, hvarje landskap och stad, så att dessa Purimsdagar icke skulle falla i

glömska ibland Judarne och deras hågkomst icke upphöra ibland deras efterkommande.

29. Och drottning Ester, Abihails dotter, och Juden Mordekai afläto en eftertrycklig skrivelse till stadstående af ännu ett andra bref om Purim.

30. Och man utsände skrivelser till alla Judar uti de ett hundra tjugusju landskapen i Ahasveros' rike, i vänliga och uppriktiga ordalag,

31. till att fastställa dessa Purimsdagar på deras bestämda tider, såsom Juden Mordekai och drottning Ester hade förordnat om dem, och såsom de hade fastställt för sig själva och för sina efterkommande, angående dit hörande fastor och bönerop.

32. Och en befallning ifrån Ester fastställde hvad som angick dessa Purimsdagarne, och den blef uppskrifven i en bok.

10 Kapitlet.

Om Mordekais makt.

Och konung Ahasveros lade skatt på landet och på öarna i hafvet.

2. Och alla hans kraftiga och mäktiga gärningar och den utförliga berättelsen om Mordekais storhet, hvar till konungen upphöjde honom, si, det är allt uppskrivet i krönikan om Persiens och Mediens konungar;

3. ty Juden Mordekai var den andre näst konung Ahasveros, och han var stor ibland Judarne och älskad af alla sina bröder. Han sökte sitt folks bästa och talade till alla sina landsmäns välfärd.